

20. Yüzyıl Şarkıları

«Grüsse mir Wotan, grüsse mir Wallhall dach von Wallhalls spröden
Wohnen sprich du wahrlich mir nicht.»
«C'est une REVOLTE!»
«Non, Sire, c'est une révolution.»
«Ey mah uyü uyü ki bu şeb»

I
Ariel'in Karanlık Şarkısı 1

ya şimdi kimler işliyor, ey mars,
ermişliğin devrik sokaklarını
çağıltımda çınlayan bir haykırış karşı bulut kristalleri.
ben, ariel, çağdaş sapaklara yıktım çatlaklarımı.
hiçin kahkahamda, birden, boğuldu çılgınlık şimalleri.

kişti, prusya prensinin desteğiyle yırtılmıştı afroz.
handiyse kuşatıyordu kenti esrarlı karanlığın ziincir közleri.
«gül ü bülbül» efsanesini büyük önlömlerle ezdi enkizasyon, lâkin lumboz
İcre bir gökyüzünde savrulmadaydı yakılan büyücülerin soyut gözleri.

erato, sloganlarda devimsiz çeteler kusmuştu köhne sokaklar.
bungun bakışım bulanıp sigaramda, terele tekdüze yandı.
yağlı ve aşınmış dizeler döktü beyaz çuhalar üstüne pındar.
durdum.

bakışık surlarda hayalim kanlı şaraplardı.

akşam, imgeler misali, set üstünden geçmeliydim.
soyunuk tapınakların imsiz çağrılarını yansımalydı çürüyen kulağıma,
geçmiş vezinlerin süregelen yadında yandıkça bulanık maceram,
gece trenlerince yığılıp birkaç fersah yağmur ve çaresiz düşlerim,
gülgün kaselere boşaldığında cehennem kapılarında kuruyan mecram
dağılmalyıydım kutsal oyunun çıplak karanlığına çarpa çarpa.

II

Ariel'in Karanlık Şarkısı 2

illum, loş bir gece kulübünün asitli camlarında
birikiyordu ter damlacıkları dolgun dudaklarımın.
kesif lancôme kokulu ayışığın altında uykusuzdum.
sarı bir sisle başlamıştı bacalarımızdaki muharebe.
ve sen dağılıp sivri bacalarına gri badanalı dar sokakların,
duman duman yayılmıştın eklemeleri giderek kokuşan yöreye.
oysa düşünman yakındaydı, ve bir çalar saat misali, ben,
duyuyordum kılıç şakırtılarını, titreşimli sessizliğinde gecenin.
cenin, ağır yağmur giderek yoğunlaşan düzenden yana çıktı.
avuclarım aşıkta.

ve kararmıştı tuğla barakalarda aklım.
aldatıldım, ve ırmak sularının silinen gölgeleri
İstemsiz ayaklarca sürüklediği askeri kamplarda ruhum
tüm lanetiyle kustu kır çiçeklerinin bulanık renklerini.
ve lâin beyin hücrelerimde derinden derin
belali sözcükleri yankılandı yaşlı merlin'in:
«orada, midgard'ın doğusunda yaşar,
«korkunç fenrer ırkını besliyen,

«kötü yürekli demir orman cadısı,
«onun kollarında uyumaktan kaçınmalısın.
«yakın tutmasın seni kendine.
«yoksa, insan toplulukları yada kralın
«sözlerini hiçlemeye itilirsın,
«yemek istemez, kardeşlerinden kaçır,
«ve kedere kapılırsın uzandığında döşegine.»
lamia, devlet yorgun şarap tadındaydı köpüren sularımda.
durdum, ve emeğimin çifte su verilmiş ışıltısını
kuzey rüzgarlarına savurdum, lâkin
orospu mavilerin bir yeryüzü söküğünce
zeytinlerin ayakları dibine döküldüğü
bir yalıyar kıyısında geçiyordum,
ki yaşıyanlarım gördü
yaşlandığını görenlerinin.

III

Yılgınlıklar Ağtı

şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim?
şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim,

KI

loş kabul günleri cüzzamlı kadınlar
gümüş asalarıyla böler sığ denizini uykularımın
ve alev alev, bir bebek çakar gökyüzünün hummalı buğusunda

lamia, devlet yorgun şarap tadındaydı köpüren sularımda,
zaman sahillerinde yaktım ve bıraktım küllerini
gümüş şehvet kalyonlarının ve yakut çağlıyanlarında
fırtınayla, üç mil sürüklendikten sonra, anladım ki
birinci mil üç ışık yakmıştı gökyüzünün görkemli çatkısına
ve üç yıldız, ruzigârın sökercesine savurduğu
bairengi saçlarını taramıştı mal aynalarında metruk dünyanın
yapraklar döküldü neden sonra, ve güz sonlarının
kırık camı yağmurlarında aradım ışıltısını bahar gecelerinin
ve saydam bir gökkuşağı muştulayıp yinelenen tufanı
vahiyler tanrının sözü geriye aldığı yankıladı,
müzik durdu ve resimler kesildi bir jelaatin inceliğiyle
çürüyen belleğimden, ve sesleri yitirdim mevali penceresinde
karlı sokak manzaralarının.

lakin,

ikinci mil sürecinde inikasin tuzlu ve esrik tadı
yoğalan izlenimleri tozlu ve buruşuk karelere tamamladı
ve tütsü beyazı bir yıldönümü, göklerden emeller gibi
rizan oluyorken gölgem, bölüşüp giderek açılan bir gizli,
iklimlerin susuz kadınlığını kırılaşan toprağıma sağıladığı
vadilerce, terk edilmiş, altın varak işlemeli bir kubbenin sanal boşluğunda
çıplak ayaklarımia,

inlettim,

durdukça bir çığ gibi çoğalan sessizi.
ve kerpiç çatlaklarından yosunlar başalan evimde
kendini yineledikçe canlanan, bir düğümcesine, artarken ilkel yanlığı,
çan sesleriyle dökülmüştü cinayet kokulu, dar sokakları yanlış kentini,
ve yaz akşamlarında, ben

o yüksek gerilimli sarkacımda ki
sedef bir dolap yada pirinç bakraçlarda biriktirip mide bulantımı
vururdum oylumlu saatbaşlarını
avucumdan görüntüler misali kayan eşsiz zamanın.

«eski şarkıları yorgun mabetlerde,
«berket tanrısıyla seslerdirmeye

«karar verdiği gün, bir soluk perde
 «aralandı ve avuçlarında hediye,
 «orpheus'un kesik başını, koyu hakl
 «bir lir üzerinde taşıyan ölümlü genç kız,
 «ufuklarının giderek mıcıraran yaşını sllik makl
 «topluluklarına sessizce ekti, ilenç kız.
 «iustum enim bellum quibus necessarium
 «et pia arma ubi nulla nisi in armis spes est»—

—vari

şilrler yazmada, handiyse en ustaydım.
 ve sesinden ürken bir panter gibi,
 soframı soluk içdünyama yaydım.
 ve umutla bekledim bilinmesini parabol:erimin.

esasen yanlış bir düzlemde doğmuştum.
 geçmişteki hame saygınlığının
 tutarsız kalıydı nesnel susuşum.
 lakin yoğun merhemli kalın bir sis tabakasının—

—örterek aralıklarını körelmiş mısralarımın,
 gerçekdışı yaşam peygamberlerince,
 titreşen, ürpertili ve ürkek,
 evrensel kuştüyülerinin ince—

—uçlarımdan dökülen hurufatı,
 kesin bir el hareketiyle sildi.
 ardısına kuramsallığının katı
 görünümülerinden destanın yumuşak kaynağı kesildi.

ve nihayet, pellas'ın alabildiğine ürküntülü ve geniş
 mermer kabul salonuna girdiğim gün
 yorgun ruhumda son bulan iç çekiş
 bellrsiz bir kreşendoyla yükseliyordu.

Ben, Leverkühn,

zaman aralanınca baktım

ki boşalan mürenlerin
 çalkantısında bir tufan görünümünce fecrolmadaydı nümayan.
 ve sözsüzlük boyutlarında hayll derin;
 ve uygunsuz depreminde çağdaş düşün tüllerinin
 esinsiz bir çürüyüşler açınımlı
 giderek belgeledi evrensel geçerliliğini buyruğunun.

şehrayın,

müptezel, çoğu kez güzel bir kadındı artık; soluk fotoğraflarımda
 ve yarın, geçmiş bugünlerinden tekdüze kaçınılan
 oyuk bir karın çekiciliğiyle yön vermedeydi gazellerime.
 ve mitlere ulaşan bir soğuk ortam, yada
 ılık bir ihtilâl beyannamesince güncel
 kapsadı özlömlerimin kırgın boyutlarını,
 ve ölüp gitti faust. izleyin şimdi
 düşüşünün korkunç sefaletini

IV

Cumhuriyet Ağıtı

prosopon: cenin
 şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim?
 ki dokuzyüzyirmilüçler başlangıcını belirledi
 izliyen onbeş yıl tam anlamıyla bir geçişim dönemiydi.
 ardından, ergenleşen bedenimi
 kivançla düşledim yirmi yıl boyu.
 ve dokuzyüzaltmış (sein ve sich) karanlığa doğru
 uzaklaşmamın doruğuydu. yetmişlerdeyse artık,

vatan sevgisi üçüncü sınıf bir şilrin
 siyasi bağlamından artakalan sözcüklerden öte
 bir anlam taşıyamazdı içürpertici çatalında
 keskin dilimin.

ve çevik duyuslu therpantin'in
 yapay gözlü thalla'yı, tekdüze, gebe bıraktığı
 'ecinniler' yaylasında bir bozkır kurdu,
 örtetek üzerine buğulu kaos katmanlarını,
 ölümcül güdülerini doğurdu çarpık sis müfrezelerinin.

ve nihayet

İllintisiz karşıtlıklar yada ucuz öykünmelere terkedilip nazım hikmet
 ὕπεροχρήσις nidalarıyla karşılandı düetleri görkemli koroların
 lâkin kader,

baştanrının gözler şenliği kızı,
 çoğaltarak uzun, beyaz bacaklarını
 süt kokusunda bizans mermeri bir banyonun,
 birbirine karıştı kendi içinde.
 ve verilen sürenin olağandışı biçiminde,
 gökbelirtgeleriyle düşledim yazgısını ekinin.
 ve güzergahında evimin
 ağızları altı ayrı meyva taşıyan
 altı ayrı hayvan
 çeldi bakışımın dikkatini.
 lâkin ülkemdeki,
 kuru böğürtlen danteli kişinin iç yapısı
 her nesneye bir sırtlan gerektirmedeydi
 kendi dışında.

Ipek perdeler örtüldü.

kristal basamaklar simli fistolara deydi.

ve tüm işitililerin dağıldığı mezarımın başında
 aklımda ölüm, bekledim umarsız şimşegi orion'un.
 illium. kederlilik içinde mutlu
 ve dehşet içinde kederli,
 bilmeden ne hissedeceğimi,
 bilmeden ne düşüneceğimi
 ve neye karar vereceğimi bilemeden
 sonlarına dek ulaştım

asrı âlimânenin

(bir yanda başlıbaşına hatalar
 kavga ve kanla diğer yanda)

şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim,
 ki çağların uzamında giderek kararırken vetire
 turfa efsun okuyup yine bu kalemi cadüfen
 yine çıplak ayaklarımla ve yine uzun süre
 geçerek bedensel çözümlerin içlerinden
 —tutamayıp sıkmak istediğim avuçları,
 dokunamayıp okşamak istediğim saçlara—
 geriye döndürdüm bilimsiz yolculuğunu tüzel kişiliğimin
 ve keşildi dımdık büyüyebilecek bir dal

V

Ölümünün Ellibeşinci Yılında Bir Dosta Tutsaklık Şarkısı

aşam duvarları üzerinde güneş
 lğdiş bir freskoyu yakıyordu
 saydam kıraklara yandı gözlerim.
 ben vang vei, ideogramlı mısralarımdan fıskıran ejder
 dişetlerimi kamaştırdı sarhoş mahzenlerde yalazlanan
 pullarıyla. ve sonunda, «rungnir'i öldüren çekic
 alacak senin de sefil canını», diye haykırarak voltaire,
 savurdu miolnir'i boşluğuna çıplak buğday tarlalarımın.
 res publica imperatrix mundi.

şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim?
şimdi hangi ölümleri şarkınır yok gözlerim,
ki kin kıştır
pembe yanaklı periler kesmiştir avazelerde kırılan yolumu.
yıllar birer öncül gibidir pencerelerde.
günbitimi solgun poyraz miraçlarından gelmedeyimdir.
şermederek susmuştur gül laciverd çemenzarda.
yıllar boyu bir ihaneti dokuyup çaresiz yokluğum,
rüzgar saçaklı şarkılara sunuyorken som kulluğumu,
yanılsamalar solurum yoğunluklara yağan karda.

ey, felaketli tırnakları yanan etimi deldikçe kirlenen
kent uluları, bundan böyle izliyemem çirkin anlamını
ayaktakımı bübüllerince güzelliği varsayılan sözlerinizin.
devrilin peşinizsıra sürüklenen farelerle kendi çizdiğiniz karanlıklara
ve bitsin varoluşumda sürüdürdüğünüz akıldışı işkenceler

ben baron hulot,

imsiz cöplükler zamparası,

bir artegal olmak niyetinde değilim.
üstelik asla düşünmedim umarsız dizelerimle
tedirginleştirmeyi ampir ihtişamların eriyiklerinden
artakalmış çevrenizi, sararan yapraklar koptu,
ve titriyerek uzaklaştı akan sularla,
ve belladonna'nın çiğli ve uzun parmaklı elleri
bir randevu defterinin ipek sayfalarına yazdı
giderek belleğimin boyutlarına yabancılaşan kederimi,
ve yaşam yolculuğumun ortalarında anladım ki

sürekli tayfunlar öncesi dönemlerinden kalmış,
yaşlı tepeleri üzerinde kızıl akşamlardı yalnızlık.
yggdrasil'in

VI

Geçmişe Dair Aşk Şarkısı

epileptik mark anteni uzun aralıklarla tamamladı söylevini,
(friends, romans, countrymen...) ve önderliğiyle
gerçekleşebileceği düşünülür düşlenenlerin, ancak günlerin
akan suları, acıyı saptırıp yürüncesinin yorgun düşmüş bir yerinde
ve hüznü karartıp sapık arzularında hırçın bir halkın,
anakronik bir peisistratus yarattı phoenix küllerinden.
ardısıra köpekler ve kadınların,
şimşekler çakıp iştahlı salıyalarında,
solgun marşlar söylenerek yek ahenk,
tekdüze yinelendi yonca ağızlı parti temleri,
oysa sanal tlen an men üniformalarının,
birbirlardınca nümaysis yaptığı, yağlı
ve yoğun yaşanmış evlilik yıldönümünün akşamı
etleri kaputu altında çürüyen general giysisiyle
katıldığı maskeli baloda, mor halkalı ve yorgun
ibrani gözlerine rastladım, khimera,
ürkek dudaklarının arasında ışılan gökyüzü,
bulanık parmaklarıyla bir kontrbas enkazının
sesötesi erikleri derdi çorak bahçemden,

ve yandım
âteşiyle, platin parıltılı döküm kezanlarının.

VII

Yeraltı izlenimleri

nice yıl sonra anlamıştım ansıttıklarımı gotik başlıklarda.
kerpiç çatılarından yosunlar boşalttıyordu duvarlarım.
ince taş örgülerden uyarlanmış tınlar dolduruyorken içimi,
bir org müziğinin çöküp dizleri dibine, giderek aydınlandı,
çaresiz, makadam yollarım, tarih kendini yıkıyordu kuytu korularda.
sessizce uyandım, ve kanlı ovaların gülümseyişlerinden artakalmış dudaklarımı,
ve hayli yığın, postallarımı çıkarıp yıllar öncesinin
alışılmışlığını belirtgeliyen kapı önlerinde, girdim evlerime.
ve bundan böyle, ne kadınlar bıraktıklarımı giderken,
ve ne —terkettiklerinden beri güzelliğini camurun— çirkin
ve kırık bakışlarıyla çocuklar

yetişmesini izliyorlardı
başaksız buğdayların, ki bu hayaletler kentinde eşya
handiyse yadsımadayken çürüdükçe kokuşan gövdeyi, duyduğum
umarsız çağırışlarını helenistik bergama yontucularının.
ve zaman aşımında, josquin de prés, yine yoğun yaşanmış bir gün akşamı,
çöl şeytanlarının düzenlediği maskeli baloda rastladım kendime,
ve mor halkalı gözlerimden tanıdım kim olduğumu.

İlkin uzun süre
palmet işlemeli aynalarda izledim inceliğimi / yalınkat.
ve birbirlardınca derleyip solgun seher seramiklerini
yığıdım paha biçilmezliğine koleksiyonumun.

bir süre
oldukça sıkıldım amaçsız varoluşundan vücudumun, ve sonunda
ölümcül darbeyi kendi duyularım indirdi silik kişiliğime.
çekingenlik, su perilerini ırmak boylarında saptıyan
korkulu iç itki, tüm şarap şişelerini devirip masamdan,
yıldızlara bağlanmış bir sicim gibi,
kurdu darağacını doyumsuz ruhumun.
ve yıllar uzun yaşlılığımı,
ve uzun yaşlılığım buruşan yüzümün çirkinliğini açıkladı.
ve bundan böyle,
ne sevgi

ne tutku

ne de heyecan
çözebilirdi toplardamarlarımda oluşan
alimliliğini,

kristalin buzul bulutlarının.
te deum,

gökyüzünün çalkantılı akşam renkleri
prozaik apartman duvarlarında yakmıştı
yanlış zevklerin deştiği dökülmüş mozaikleri.
oysa iklim, sebu endam boyutlara dönüştü ilkin,
ve ıslak kırbaçları kölelik tüccarlarının
ıslık yareleriyle çizerken omuzbaşlarımı
bir kanun,

geçerek tanıtanılmaz makamlarından meclisin
kuytuluklara gizledi sesserpintili saydam kanatlarını.
çıplak gece,

ince yağmur birikintilerince çoğul,
aktı ahşap kapı aralıklarından, ve ölüp gitti faust
izleyin şimdi,

düşüşünün korkunç sefaletini.....